

MAKALE

KRİZ DERİNLEŞİYOR, KAVGA BÜYÜYOR...

Taner CİVELEK

İçinden geçtiğimiz ve yaşamımızda etkisini şiddetle gösteren kriz, bizim değil üretim araçlarının sahibi sermaye sınıfının krizidir. Fakat bu krizin faturası da her zaman olduğu gibi emekçi yoksul halka ödetilmeye çalışılıyor; zamlarla, işten çıkarmalarla, direnirsen baskıyla. Başbakan “kriz bizi teğet geçti” diyor ama kriz, evimize, ocağımıza ve daha önemlisi işyerimize kadar geldi.

Bilindiği gibi, kapitalist üretim biçiminde iki sınıf mevcuttur: işçi sınıfı, sermaye sınıfı. Sermaye sınıfı üretim araçlarını elinde sınıf; azınlıktadır, işçi sınıfı ise emeğini sermayeye satarak yaşamını sürdüren, emeği sömürülen ve sermaye sınıfının her zaman bir maliyet olarak kaleme aldığı sınıftır; çoğunluktur. Bu duruma rağmen azınlıkta olan sınıf elinde tutmuş olduğu üretim araçlarının egemenliğini güvence altına almak için devlet dediğimiz aracı kurmuştur ve kullanmıştır. Devlet, egemen sınıfın sömürü, baskı, şiddet ve yıldırma örgütü olarak yapılanmıştır. Devletlerin ortaya çıkmasıyla başlayan savaşlar, yalnızca kendi egemenliği altındaki emekçi sınıfa değil, sömürü alanını genişletmek için değil diğer ülkelerin emekçi sınıflarının sömürülmesi için de vahşi bir biçimde uygulanmış ve emperyalizm kavramı ortaya çıkmıştır.

Egemenler, dönemsel krizlere girmiş ve yine sömürü yoluyla kısa vadede krizlerine çare bulmuşlardır. Bugünlerde yaşadığımız ve bize mâl edilmeye çalışılan bu kriz yine bu egemenlerin krizidir.

Başta temel yaşam gereksinimlerimiz olmak üzere her şeye zam uygulanmaktadır, çünkü devlet sermaye sınıfına kaynak aktarmak zorundadır. İşten çıkarmalar başlatılmıştır. Çünkü egemen sınıfın emek satın alacak kaynağı kalmamıştır ya da elindeki mevcut kaynağı güvence altına almak istemektedir. Aldatma, sindirme veya baskı aracını devreye sokmuştur(faşizm) çünkü çoğunluğun isyanı etmesi yani üretim araçlarını ele geçirerek kendi yönetimini oluşturması ve yeni bir üretim sistemine geçmesinin önü alınmalıdır.

Biz mühendisler kendimizi hangi sınıfın parçası olarak görmeliyiz?

Emeğimizi satarak aldığımız ücret (maaş) karşılığı yaşamımızı sağlamaya çalışan biz mühendisler emekçi sınıfın bir parçasıyız. Ülkemize dönük bir değerlendirme yaptığımız zaman ise mühendislerin büyük bir kısmının emekçi sınıfın bir bireyi olduğunu görmekle beraber mühendislerin kendilerini bu sınıfın içinde görmek istememekten yana tavır takındığını ve yönetim kademesine daha yakın olmasından dolayı egemen sınıfa bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde hizmet ettiğini ve onunla hareket ettiğini görüyoruz. Bu tavır bilinçsizliğin(sınıf) bir eseridir. Şöyle ki: Krizden dolayı yaşanan işten çıkarmalar mühendislerin yaşamını da olumsuz etkilemiştir ancak devlet mühendislere değil de patronlarına çare aramıştır, onların çıkarlarını korumuştur. Bu vaziyeti gören/anlayan bir mühendisin emekçilerle hareket etmesinden başka uygun bir alternatifi yoktur.

Mühendisler yaşamları(meslek ve özel) boyunca, egemenlerin üretim sistemlerine(kapitalizm) dönük teknik ve bilimsel çalışmalar yapmış, üretim yöntemlerini geliştirmiş ve onların kasalarını doldurmuş ve bugün ise aynı adamlar tarafından kapının önüne koyulmuştur. Dışarıda kendisini zamlar, geçim derdi ve eğer onurlu bir duruş gösterirse baskı ve zulüm beklemektedir.

Peki emekçi sınıfın yanında yer almak ne demektir?

Bilindiği/anlaşılacağı üzere kapitalizm, bireyci ve özel mülkiyetçidir, üretim toplum ihtiyaçları için değil kâr için yapılmaktadır. Kapitalizm emek gücü olmadan kâr sağlayamaz, emek gücü olmadan üretim yapamaz. Kapitalizm insanlık dışıdır, emeğini satın aldığı bireyin, sosyal haklarını, insani yaşamını, ailesini, çocuklarının eğitimi ve benzeri temel ihtiyaçlarını (bu konuyu duygusal yaklaşım olarak nitelendirir) umursamaz. Emeğini satan bireyin ürettiği artı değerden kâr sağlar. Onun için fabrikasında çalışan birey yalnızca bir sayı-

dır. Kapitalizm vahşidir, tüm sorunlarını savaş, şiddet ve baskı yoluyla çözer. Üretim toplum ihtiyaçlarına göre yapılmadığı, kar amaçlı yapıldığı için aşırı üretimden dolayı elindeki ürünü satamaz ve krize(kapitalizmin kısır döngüsü) girer.

Diğer yandan buna alternatif bir başka üretim sistemi mevcuttur; Toplumun ihtiyaçlarına göre yapılan üretim sistemi. Bu sistemde bireycilik değil toplumsallık ön plandadır, kâr yapma amacından doğan aşırı mal üretimi değil toplumun ihtiyaç duyduğu miktar kadar mal üretim yapılır. İstihdam politikası önceliklidir. Herkesin insani olarak yaşamını idame ettirmesi için gerekli olan barınma, eğitim, sağlık gibi temel ihtiyaçlar devlet tarafından ücretsiz yerine getirilir. Biz mühendisler ise patronların değil toplumun bu denli yapısal işletmesini sağlayacak planlamayı yapmakta görev üstleniriz. Artık bundan sonra yapacağımız tüm teknik ve bilimsel geliştirmeleri yoksul emekçi halkımızın çıkarlarını gözetererek yaparız. Bunun yanında yalnız kendi halkımızın değil dünyanın tüm emekçi halklarının acısını, mutluluğunu yüreğimizde taşıy ve onların zulme karşı vermiş oldukları kurtuluş mücadelesinde yanlarında yer alırız.

O halde emekçi sınıfın yanında olduğumuz zaman, insanı özne olarak alan ve onun alın terini ön plana çıkaran, bireyin değil toplumun çıkarlarına hizmet eden ve tüm ezilen halkların sesi olan bir birey haline dönüşürüz.

Örgütümüz TMMOB, 19 Eylül 1979 'da Teoman ÖZTÜRK başkanlığında bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirmiştir. Devrimci mühendis ve mimarların gerçekleştirdiği bu eylem dönemin ağır faşizm ve sömürü koşulları altında görev yapan mimar ve mühendislerin şu taleplerini içermektedir;

1- Teknik hizmetin gerekli ve yeterli bir biçimde emekçi halkımızın çıkarları doğrultusunda ve yalnızca onun hizmetine sunulabilmesi için tüm anti-demokratik uygulamalar ve baskılar giderilmeli, faşist odaların üstüne kararlı bir biçimde gidilmelidir.

2- Kamu kesiminde çalışanların grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklarını elde etmelerinin önündeki engeller kaldırılmalıdır.

3- Her alanda çalışanların arasındaki farklı uygulamalar kaldırılmalıdır.

4- Kısa sürede mühendis-mimar-tekniKER-TEKNİSYEN vb. Teknik elemanlar arasında ayrıcalık yaratmayan, ön koşul olarak yaşamak için gerekli ücretin sağlanmasını veri alan, eşit işe eşit ücret uygulamasını getiren bir düzenlenme sağlanmalıdır.

Emekten yana hareket eden TMMOB 'nin çağrısı ile 1 günlük iş bırakma eylemi 54 ilde 736 işyerinde 100.000 'den fazla mühendis ve mimarın katılımıyla gerçekleştirildi.

Bugünün koşullarında altında bizlerde TMMOB bünyesi altında neden bir 19 Eylül daha gerçekleştirmeyelim. Krize, zamlara, işten çıkarmalara karşı bu ülkenin dört bir yanında bulaşan yoksul emekçi halkımızla neden kucaklaşmayalım? Bize fatura ettikleri krizlerinin faturasını neden onlara ödetmeyelim? Neden üretenlerin yönettiği bir dünya için mücadele vermeyelim?

**Haydi 19 Eylül'lere
Krizin Faturasını Patronlar Ödesin
Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz
Yaşasın TMMOB**

